

[Landbrugsministeren.]

Venstres beskyldninger overfor mig angående kornfondens anvendelse må jeg på det bestemteste afvise som fuldstændig uberettigede. Jeg har ikke for høståret 1948—49 anvendt en eneste øre udover de i forliget om kornpuljens anvendelse omtalte beløb.

For høståret 1947—48 havde min forgænger ved en tekstanmærkning til tillægsbevillingsloven for finansåret 1947—48, som jeg før henviste til, med finansudvalgets tilslutning fastlagt, at beløb, der indkom ved salg af afleveringspligtigt foderkorn, skulle anvendes til køb af udenlandsk brødkorn, som vi manglede på grund af vor dårlige høst af brødkorn i 1947. På det bageste blad i udvalgets betænkning vil de ærede medlemmer selv kunne finde denne skrivelse, som min forgænger sendte til finansudvalget den 8. oktober 1947 om denne tekstanmærkning. Det hedder i stk. 4 — jeg beder om formandens tilladelse til at citere dette og til nogle få andre citater —:

„Hvis man regner med en import på f. eks. 200 000 t brødkorn til en pris af ca. 55 kr. pr. 100 kg eller ca. 25 kr. mere pr. 100 kg, end dansk brødkorn koster, vil det betyde en merudgift for staten på 50 mill. kr. På den anden side vil man i nogenlunde samme omfang, som der importeres brødkorn, kunne overføre foderkorn af beholdningerne af afleveringspligtigt korn til salg i fri handel, og da frihandelskorn i dag koster ca. 50 kr. pr. 100 kg, medens afleveringspligtigt foderkorn står staten i 28 kr. pr. 100 kg, vil der ved salg i fri handel indvindes ca. 22 kr. pr. 100 kg til nedbringelse af udgiften ved import af brødkorn.“

Der kan derfor ikke være nogen tvivl om, at beløbene, som man fik ind ved salg af foderkorn, som blev frigivet ved, at man købte brødkorn, vil medgå til at nedsætte udgiften ved importen af brødkorn.

Tekstanmærkningen kom til at lyde således:

„Ministeren for landbrug og fiskeri bemyndiges til at indkøbe brødkorn fra udlandet og lade dette indgå under den gældende brødkornsordning, jfr. lov nr. 195 af 4. juni 1947, samt til indenfor det importerede kvantum at sælge foderkorn fra beholdninger af afleveringspligtigt korn i fri handel.“

Som det fremgår af skrivelsen, regnede minister Erik Eriksen med et beløb på 50 mill. kr. til indkøb af manglende brødkorn, hvoraf de 30 mill. kr. skulle betales af statskassen og resten af kornpuljen,

hvori indgik de beløb, der indkom ved salg af foderkorn, der solgtes som sæsæd, malt og maltbyg. Da priserne blev meget højere end de 50 og 55 kr. pr. 100 kg, ministeren dengang regnede med — rugen, som den daværende regering købte i Rusland, kostede ikke 55, men 82—83 kr. pr. 100 kg, og priserne ved import af sæsæd, malt og maltbyg blev ikke 50 kr., men langt, langt højere beløb —, blev det ikke de 50 mill. kr., der kom til at mangle til køb af brødkorn, men et meget højere beløb, ca. 57—58 mill. kr. ialt, vistnok nærmest 57.

Alle venstres medlemmer i udvalget ved naturligvis lige så godt som tingets øvrige medlemmer, at en således vedtaget tekstanmærkning har lovskraft, og det ville have bekommet mig meget ilde, dersom jeg ikke havde fulgt denne tekstanmærkning, det føler jeg mig overbevist om. Hertil kommer, at ikke en eneste af de herrer med et eneste ord under forligsforhandlingerne i foråret foreslog, at tekstanmærkningen ikke skulle gælde mere.

Endvidere står der som tidligere nævnt i skrivelsen fra mig angående kornpuljens størrelse i april 1948, at der yderligere ville medgå ca. 7 mill. kr. af kornpuljen til køb af brødkorn. Skrivelsen lyder således:

„Af det her under pkt. 9 omhandlede beløb, — det vil sige kornpuljen —, er der efterhånden overført til brødkornskontoret ca. 21. mill. kr. til formindskelse af statens udgift på ca. 58 mill. kr. ved i indeværende høstår at henføre importeret brødkorn under den indenlandske kornordning.“

Da statstilskuddet ved tekstanmærkningen af 8. oktober 1947 var begrænset til 30 mill. kr., måtte også de 7 mill. kr. naturligvis udredes af kornpuljen. Heller ikke overfor denne meddelelse, som skriftlig er afgivet til udvalget, reagerede man fra venstres side i april 1948, da det fik skrivelsen.

Som det fremgår af de oplysninger, jeg her har givet, har jeg nøje fulgt den linie, som blev fastlagt af min forgænger den 8. oktober 1940 ved tekstanmærkningen. Er denne linie forkert, hvad jeg ikke mener, rammer kritikken i alt fald ikke mig, for jeg har på alle punkter fulgt det forlig, der blev indgået i april 1948. Ingen af udvalgets medlemmer kan derfor være i tvivl om, for det første, at min forgænger har fået vedtaget en tekstanmærkning, der giver ret til at købe det nødvendige brødkorn i høståret 1947—48, for det andet, at minister Erik Eriksen har fået ret til at sælge et tilsvarende kvantum foderkorn og bruge det herved indkomne beløb til delvis dækning